

dog visse Ting, som man ikke har Lov til at betvivle, naar man ikke har en fornærmelig Hensigt med at udtale sin Tvivl. Saa kom der en Tvivl til, men den Tvivl, der er rettet mod mig, tager jeg mig ikke saa nær, medens det er min Pligt her at forsvare den fraværende Landsstingsmand. Det ærede Medlem betvivlede, at jeg nogen Sinde havde set eller at jeg havde den gamle Processkommissions Betænkning, og det skønt jeg tidligere har udtalt, at jeg stod med den i Haanden — saa maa jeg dog have set den. Jeg har den for Resten her, og den har staaet hjemme i min Reol vist over 20 Aar. Naar det ærede Medlem sagde, at den kunde ikke have tjent som Grundlag, at det navnlig var umuligt, at Kapitlerne 2 og 3 være benyttede til Grundlag for Forslaget, thi saadanne Kapitler fandtes ikke, saa skal jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at der findes baade 2 og 3 og mange andre Kapitler, men det er den samme Kritik, som vi før have været Genstand for, en Kritik, som jeg kunde kalde for Korrektur-Kritik. Det kan godt være, at det, jeg har nævnet om Kapitel 2 og 3, ikke skulde kaldes Kapitler, men derimod Afsnit 2 og 3, og skulde vi være rigtig korrekte, vilde det være rigtig at sige, at det er Afsnittene 2 og 3 af Kapitel 4, der handler om den sigtedes Indfaldelse for Retten, Anhøldelse og Fængsling, samt om Beslaglæggelse af dens Formue, som undtdrager sig Forfølgning m. v. Det er den korrekte Titel, saa skal jeg huske paa en anden Gang at være mere korrekt og ikke sige Afsnit, naar jeg skulde sige Kapitel, og Kapitel, naar jeg skulde sige Afsnit, men saa maa det ærede Medlem ogsaa tjene mig i at lade være med at betvivle, at jeg overhovedet nogen Sinde har set et Bærl, som jeg staar med i Haanden. Der blev oplæst nogle Ævnførelser mellem det under Forhandling værende Lovforslag og den ny Processkommissions ny Betænkning, men, som før bemærket, har jeg aldrig haft Lejlighed til at se eller gøre mig bekendt med denne Betænkning. Jeg skulde dog her finde mig foranlediget til at nævne, at ogsaa den gamle Processkommissions Betænkning har i sin § 192 Bestemmelser angaaende Sikkerhedsstillelse, Rettens Pligt til at fastsætte Sikkerhedens Størrelse osv., Bestemmelser, som aldeles ikke ere ordrette med dem, vi have brugt i dette Forslag og vel sagtens heller ikke, efter hvad det ærede Medlem har oplyst, med de Bestemmelser, som Processkommissionen har sat ind i sit ny Forslag, men de ere om ikke i alt væsentligt saa dog i det væsentlige til Stede der.

Der er fra andre ærede Medlemmers Side gjort Bemærkninger mest i Form af Indvendinger mod det foreliggende Lovforslag. Særlig har det ærede Medlem for Aarhus (Reis) beceret det med en Kritik, som jeg dog i mange Retninger synes var ganske velbillig. Selv om det ærede Medlem udtalte sine Tvivl, om det kunde gaa an at træffe den Slags Bestemmelser under det nuværende inkvisitoriske System, da Størstedelen af dem sigtede paa en anden Processmaade, gav det ærede Medlem os dog Ret i mange og vigtige Ting og særlig i, hvad jeg skal fremdrage her, det usikkelige i at komme Misbrugen af Baretægtsarresten til Livs. Det ærede Medlem udtalte, at vi her i Landet have en hæderlig Dommerstand, at Hæderligheden er Reglen, Uhæderlighed Undtagelsen og altsaa den forsvarlige Forretningsgang Reglen, Misbruket Undtagelsen. Men det ærede Medlem udtalte, at han ogsaa adskillige Gange havde haft det Indtryk, at Baretægtsarrest brugtes for at lægge et Tryk paa Baretægtsarrestanterne ved Tægtelsen af de Vedkommelige, som en Baretægtsarrestant efter Arrestreglementet af 7de Maj 1846 har Krav paa at faa. Det ærede Medlem omtalte, at han havde set, at Dommeren havde nægtet en Arrestant disse Vedkommeligheder, og han havde en Følelse af, at det blev brugt som et Tryk paa vedkommende Arrestant. En saadan Ytring fra det ærede Medlems Side hilser jeg med Tak. Dernæst udtalte det ærede Medlem, da han talte om de længere Arrester, at han ogsaa ofte havde haft et Indtryk af, at Arrest brugtes for at gøre Baretægtsarrestanter møre, det vil med andre Ord sige for at fremtvinge en Tiltaelse. Jeg kan der fuldstændig give den ærede Taler Ret. Jeg er glad ved at faa nogle Ord i denne Retning, ikke mindst naar de komme frem fra Højres Side. Naar der blev ytret forskellig Kritik om Lovforslaget, var det atter dette Lovforslags § 3 om Anhøldelse, der gav den væsentligste Anledning til Kritik, idet det ærede Medlem indvendte, at den private jo der havde en Ret, der var større end den, der var tillagt Politiet. Det er noget, som har været berørt af mig flere Gange, og hvortil jeg ikke atter skal komme tilbage. Men det ærede Medlem fremdrog nogle Eksempler paa, hvor farligt det var med saadanne Anhøldelser, naar Vøller begyndte at slaa fra sig og ikke vilde lade sig anholde. Jeg skal da henpege paa, at som Regel ville disse kendte Vøller, som det ærede Medlem sigtede til, være Personer, Forbrydere, der for Størsteparten ville falde ind under Nr. 1